

ւագ շաբաթուն համար՝ թէ «քան եւ գիւնի մի՛ իշխեսցեն ճաշակել ցժամ կատարերոյ սրբոյ Պատարագին» (1Ա). ուրեմն յետ Պատարագին կ'ուտէին այդ նիւթերը, որոցմէ թանը զանց կ'առնուէր պարզ պահոց մէջ կամաւորապէս, իսկ հոս ստիպողաբար՝ նման զինւոյն (աստ, 406, '16). եւ ասոնք միայն էին այդ ժամանակ ճրագալուցի լուծման նիւթ: Յաջորդ դարուն Արշարունին կը վկայէ նոյնպէս՝ թէ «պահեմք յերկոյ ճրագալուցին շաբաթու» (ԺԶ), այս ինքն է մինչեւ երեկոյ, ուր կը վերջացնէին պահքը՝ չի յայտնեւ ինչ ուտեստներով: Սուտն Դամասկացի կը հաստատէ Հայոց նոյն սովորոյթը՝ թէ պահոց շաբաթ ու կիւրակէ օրերուն պէս կ'ուտէին «նաեւ զմեծն շաբար օր՝... յիւնկերորդ ժամուռն լուծեալ զպահսն» (Լոյս, 1906, էջ 1124). եւ այդ «յիւնկերոջ» լուծման դեռ կը վկայէ Զար. Ծործորեցին եւս ԺԳ դարու սկիզբը (Ծրծ. Զ): Դամասկացւոյն բացատրութեան մէջ տարբերութիւն չկայ ճրագալուցի եւ միւս երկու օրերուն կերակրափոխութեան եղանակին. եւ որովհետեւ այլուր կը յիշէ այս զոյգ օրերուն «կիթ» ուտուիլը (աստ, 426), կը հետեւի՝ որ ԺԱ դարուն արդէն ճրագալուցին ալ յատուկ էին կթեղէնք: